

Prostor pro Vaše poznámky

**Z
P
R
A
V
O
D
A
J**

www.gshpb.cz

www.youtube.com/GymnaziumGSHPB

www.facebook.com/GSHPB

Listopad 2016

Karolína Encová, 2. C

Anna Salcmanová, 4. A

Eliška Hamplová, 2. C

Barbora Vaněrková, 2. C

Kateřina Tůmová, 1. C

Lucie Kocmanová, 1. A

aktivit přispěli k pocitu vzájemného porozumění. Byl i čas popovídat si jinak než s mobilem.

V pondělí usedli do lavic studenti, kteří už mají společné zážitky.

První dva dny školního roku jsme, třída 3. A a 1. C, strávili na adaptačním kurzu. Ubytování na jednu noc nám poskytlo rekreační zařízení Radost u Sedlice, které oplývalo krásnou přírodou, mnoha sportovišti, která nám byla volně k dispozici, a bazénem, který byl perfektní k ochlazení po parném dni. Profesionálové připravili pestrý program plný her a spoustu dalších aktivit, které více sblížily kolektiv naší třídy a dovolily novým studentům se správným způsobem zařadit. Adaptační kurz, i přestože byl opravdu krátký, jsme si všichni velmi užili a rozhodně si z něj odnášíme pěkné společné zážitky.

Aneta Vošmiková, Johana Krčková, 2. A

Dobrovolnictví

Motto našeho Školního vzdělávacího programu zní: „Potřebujeme nejen lidi vzdělané, ale především slušné!“ To, že nejde jen o prázdná slova, dokazují naši studenti. Jen ve třídě 3. A je osm studentek, které pravidelně doučují děti ze sociálně slabších rodin. Nejen, že jim vysvětlují učivo základní školy, ale jsou ochotni si s nimi popovídat a věnovat se jim. Doučování probíhá v Dobrovolnickém centru ADRA v Příbrami nebo u nás ve škole. Projekt „Kamarád hledá kamaráda“ si tak díky těmto studentům našel své místo v naší uspěchané době. Děkujeme!

Mgr. Eva Šálková

Magdalena Procházková, 3. C

Z projektu do projektu

Dva roky žilo Gymnázium pod Svatou Horou projektem Erasmus+ „Tourism for Teenagers“. Ne nadarmo. Etwinningová část tohoto programu byla oceněna certifikátem kvality. Za naši školu jej na Národní konferenci eTwinning/Erasmus+ převzala na zámku Štiřín Mgr. Hana Malátková. „Certifikátu si velmi vážím, ale vnímám ho jako ocenění nejen své práce, ale hlavně práce studentů, kteří se projektu účastnili,“ nechala se slyšet výše uvedená hlavní česká koordinátorka.

„Tím Pro Gymnázium pod Svatou Horou práce na projektech samozřejmě nekončí,“ pokračuje Mgr. Malátková, „abychom našly nové kontakty, nové školy a domluvily případnou další spolupráci, zúčastnily jsme se s kolegyní Kateřinou Noskovou mezinárodních kontaktních seminářů eTwinning/Erasmus+ v Budapešti a v Dijonu. Výsledkem našeho snažení jsou dva nově založené eTwinningové projekty. První z nich „Learning by Laughing“ se bude zabývat humorem a za cíl si klade zvýšit motivaci žáků ke studiu anglického jazyka, vylepšit jejich ICT dovednosti a poznat některé zvláštnosti české, polské a maďarské kultury, u druhého „Employability Beyond My Final Diploma“ pak bude hlavní úlohu hrát nonverbální komunikace, dovednosti potřebné k úspěšnému zvládnutí pracovního pohovoru a opět používání ICT nástrojů. V tomto projektu budou našimi partnery školy z Kypru, Francie a Slovenska.“

Myslím, že se studenti Gymnázia pod Svatou Horou mají na co těšit.

Mgr. Pavel Sedláček, ředitel školy

Cesty za poznáním

Slzy ve Věčném městě

S projektem Erasmus + jsme se v dubnu vydali na poslední setkání s našimi zahraničními partnery, tentokrát do města měst – do Říma. Na letišti nás uvítalo nejen sluníčko, ale i stejně tak rozzářené tváře našich hostitelů.

První den jsme strávili každý po svém, půlka odpočívala na kolech při projíždce po kouzelné Via Appia a zbytek podstoupil náročné válení se na pláži. Do moře se sice nikdo neodvážil, ale koupání ve slunečních paprscích bohatě stačilo.

V pondělí jsme Itálii opustili a zavítali jsme do její sousední země, stačilo nám k tomu jet pár stanic metrem, tím státem byl totiž Vatikán. Nádhera Svatopetrského náměstí a samotného chrámu sv. Petra nám doslova vyrazila dech. Nesměla chybět ani prohlídka Vatikánských muzeí, nejrozsáhlejších uměleckých sbírek světa. K vidění byly například Rafaelovy pokoje a samozřejmě Sixtinská kaple.

Následujícího dne jsme navštívili partnerskou školu, kde nás mimo jiné čekaly lekce italštiny. V tento den se také potvrdilo to, že Erasmus + otevírá všechny dveře, jelikož jsme jako první delegace vůbec směli prozkoumat zatím nedokončené konferenční centrum Nuvola („Mrak“) – ten název je naprosto vystihující, vevnitř se opravdu vznáší gigantický oblak, ve kterém jsou další místnosti. Tato stavba je důkazem toho, že Řím je město nejen minulosti, ale i budoucnosti. Dalším bodem programu byl „lov fotek“, při kterém jsme poznali čtvrt EUR, ve které naši partneři bydlí.

Ve středu jsme se řídili myšlenkou antických učenců zvanou kalokagathia, podle té se má rozvíjet nejen duch, nýbrž i hmota, a tak jsme se zúčastnili orientačního běhu v pohádkovém římském parku.

Čtvrtek byl dnem nejnáročnějším, avšak zároveň nejbohatším, co se památek týče, čekalo nás totiž samotné centrum Říma. Při procházce po Foru Romanu na nás dýchala magičnost antických časů a při vstupu do Colossea se nám všem podlomila kolena pod jeho obrovitostí. Naše duše však nejvíce ohromila Fontána di Trevi, ta bezchybná krása, podlehlí jsme jejímu kouzlu a hodili si tam penízek pro štěstí, i když si myslím, že to bylo zbytečné, vždyť co by si kdo mohl přát víc, než tento klenot spatřit. Nevynechali jsme ani Španělské schody na Piazza di Spagna, Pantheon či Piazza Navona. Všechno jsou to místa krásná a romantická, která dělají Řím Římem.

Jako byl čtvrtek náročný fyzicky, tak pátek nás zdolal po stránce citové. Byl posledním dnem, který jsme strávili všichni pohromadě. Dopoledne jsme si užívali klidu parku u Piazza del Poppolo a pokračovali jsme ve studiu jazyka italského. Odpoledne jsme na závěrečné konferenci prezentovali průvodce po našich domovských městech a večer následoval závěrečný večírek. Zhlédli jsme videa s fotkami, které shrnovaly celé dva společné roky. Při tom i ty nejtvrďší kameny roztály a slzy tekly proudem. Po večeri a tancování přišlo to nejhorší – museli jsme se rozloučit. Někoho jsme znali už dva roky, někoho pouze týden, ale se všemi jsme si vytvořili velice silné citové pouto, které ani vzdálenost mezi námi nedokáže porušit. Slíbili jsme si, že tohle není „sbohem“, že je to pouze „na brzkou shledanou“. Díky těmto lidem víme, že naším domovem už není pouze Česká republika, ale celá Evropa. V každé zemi jsme nechali kousek sebe a oni zase u nás.

Tato přátelství jsou něčím, co nám nikdy

Představení jsem si moc užila, dokonce jsem ho viděla dvakrát v jednom dni. Je velká škoda, že představení již mělo derniéru, dokážu si představit, že bych ho zhlédla znovu.

Tereza Philippová

Studentské ohlédnutí za sportovním kurzem 2016 na Lipně

Ve dnech 30. května až 3. června 2016 jsme my, studenti 3. C a 5. A, absolvovali sportovní kurz, který se jako již tradičně konal v malebném prostředí lipenské přehrady. Celý náš pobyt provázela přátelská atmosféra, a to i přes skutečnost, že nám počasí příliš nepřálo.

Během pěti nezapomenutelných dnů jsme nejezdili pouze na kole, ale spluli část Vltavy (takřka všichni otestovali kromě svých vodáckých schopností navíc i teplotu vody), stříleli ze vzduchovky, naučili se vyměnit duši u kola (tato aktivita připomínala některým z nás v daný moment noční můru, avšak ve finále jsme za tuto cennou zkušenost byli velmi vděční), zahráli si sportovní i stolní hry (hlavně ve dnech, kdy nás počasí prostě ven nepustilo), absolvovali biatlonové závody, někteří z nás poslední den provětrali své kolečkové brusle (navzdory všudypřítomnému mokru) a v neposlední řadě nám kurz zpříjemnily společně strávené večery, při nichž jsme zpívali nejen známé či méně známé písně a tím posílili dobré vztahy. Za zmínku stojí také místní strava, která byla naprosto delikátní.

Přes pár drobných komplikací v podobě neustávajícího vytrvalého deště jsme si kurz náležitě užili a velký dík také patří přítomnému učitelskému sboru, který se postaral o hladký běh kurzu a nezapomenutelné zážitky.

Kristýna Slepíčková, Lenka Čiháková a Veronika Kupková, 3. C

Seznámení v Radosti

První dva dny letošního školního roku strávila třída 1. C a 3. A na adaptačním kurzu. Rekreační zařízení Radost u Sedlice bylo skvělým místem uprostřed přírody. Program na jeden den připravili profesionálové, kteří prostřednictvím her a různých komunikativních

rových komedií Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete v Divadle pod Palmovkou. Po loňském Othellovi na té samé scéně jsme se přesvědčili, že „Palmovští“ Shakespeara opravdu umí. Poetická komedie o nejrůznějších podobách a projevech lásky a sebelásky nás bavila od začátku až do konce a všem ji doporučujeme – určitě dobrý tip na vánoční dárek. V listopadu nás ještě čeká Revue V+W v Divadle ABC.

Pro příbramské „klubáky“ bylo zatím připraveno jedno představení, a to Goldoniáda. Studenti 6. A navštívili v rámci literárního semináře nové představení příbramského divadla Velký Gatsby.

Svoje putování dne 21. října definitivně ukončil Malý princ – představení DS Gymnázia pod Svatou Horou, které mělo premiéru 4. listopadu 2015. Po dobu „svého života“ je mohli diváci vidět jak v prostorách Malého svatohorského divadélka, tak na Malé scéně Divadla Příbram, ale třeba i ve sklepeních Svaté Hory na oslavě 25 let Farní charity Příbram. Studenti našeho gymnázia se zúčastnili dopolední derniéry, večer bylo představení naposledy sehráno pro veřejnost. Obě představení se konala na Malé scéně Divadla Příbram. Přečtěte si, jak zhlédnuté představení hodnotili někteří naši čtvrtáci:

Do posledního místa obsazené hlediště pozorovalo na jevišti dobrodružství Malého prince odehrávající se nejen na poušti, ale i na všech planetách, které navštívil. Přechod mezi nimi, objevení růže či další motivy byly znázorněny pomocí stínového divadla, které dodávalo jakousi špetku pestrosti na jinak jednoduché scéně. Zajímavým motivem bylo, že každá alegorická postava nejprve ukázala svůj symbol za bílým plátnem a dále vystupovala jako běžný člověk.

Petra Rodová

Herecké výkony byly až nečekaně dobré. Velice se mi líbil výkon Štěpána Jobka, nejen jako Byznysmena, ale také Zeměpisce. Bylo patrné, že i přes amatérské hraní na malém jevišti si své role vychutnával plnými doušky.

Lenka Bělíková

Osobně bych nejvíce podtrhl výkony herců. Vše bylo výborné, od režie, přes kostýmy až po osvětlení. Ale bez brilantních výkonů herců by představení zdaleka nedosahovalo takové kvality. Všechny herce hraní očividně baví a naplňuje, což je poznat.

Jiří Gutwirth

Mě osobně nejvíce oslovily světelné efekty. Pasáže, kdy se střídaly den a noc, musely být pro osvětlovače velmi náročné. Díky prostředí, ve kterém se děj odehrává, se ani nemusela měnit scéna. Všem hercům byly postavy ušité na míru. Malý princ byl ztvárněn úplně stejně se chovajícím hercem. A právě z tohoto důvodu byly herecké výkony tak dokonalé.

Sarah Karnetová

nikdo nevezme. Klasik se mýlí, ne ve víně, avšak v přátelství je pravda.

Michaela Němcová, 6. A

Studenti našeho gymnázia vyrazili poznávat Petrohrad

O necelé dva týdny si několik našich studentů „prodloužilo“ prázdniny. Společně se svým vyučujícím ruského jazyka totiž vyrazili 31. srpna na cestu dlouhou více jak čtyři tisíce kilometrů. Jedenáctidenní poznávací zájezd do perly severu, jak se ruskému Petrohradu někdy také říká, však počítal se zastávkami na řadě zajímavých míst již během cesty. První zastavení nás čekalo hned 1. 9. nedaleko od litevského města Šiauliai, kde vyrostla Hora křížů. Z ní cesta směřovala do Lotyšska se třemi zastávkami – malebné lázně Jurmala na pobřeží Baltského moře, Riga a její historické centrum a národní park Gauja. Dále už cesta pokračovala severovýchodně – krátký přejezd Estonskem a vstup na území Ruské federace. Do Petrohradu účastníci zájezdu dorazili v sobotu 3. 9. ve večerních hodinách. Za čtyři dny, které zde strávili, se seznámili s hlavními a nejkrásnějšími památkami a stavbami tohoto evropsky vypadajícího města u Finského zálivu. Seznámení s městem začalo návštěvou pietního místa a vzpomínkou na oběti blokády Leningradu na Piskarevském hřbitově. Následovala prohlídka místa, kde to všechno začalo – Petropavlovské pevnosti a chrámu svatého Petra a Pavla. Poté se studenti měli možnost projít po Něvském prospektu, hlavní tepně města dlouhé přes 4 kilometry a skýtající nesčetné možnosti pro nákupy, oddech i zábavu. V pondělí byla v plánu návštěva Chrámu svatého Izáka, hlavního chrámu Petrohradu a dále výlet do letní carské rezidence – Carského Sela. V něm proběhla návštěva Jekatěrininského paláce s legendární jantarovou komnatou. Předposlední den byl věnován návštěvě Ermitáže, bez níž si nelze pobyt v tomto okouzlujícím městě vůbec představit. Poté si studenti prohlédli Palácové náměstí, Chrám Vzkříšení Krista, jedinou sakrální stavbu s typicky ruskou architekturou v celém městě, na výletní loďce se projeli po petrohradských řekách a kanálech, na trzích nakoupili suvenýry a poté se s městem rozloučili poslední procházkou po Něvském

prospektu. Poslední den byl věnován návštěvě druhé letní rezidence, která podle názoru mnohých návštěvníků, svou krásou a mohutností překonává francouzské Versailles, jež se zakladateli města, caru Petrovi Velikému, stalo inspirací pro vybudování Petěrhofu (Petrodvorce). I přes podzimní počasí mohli studenti obdivovat krásu stovek fontán a naposled se přes Finský záliv pokochat pohledem na město, které svou krásou, neobyčejností a svým majestátem všechny okouzlo. Odsud cesta vedla do Pskova – historického provinciálního městečka (v současné době v něm žije zhruba 270 tisíc obyvatel). Zde si účastníci zájezdu prohlédli historické centrum s kremlm a měli možnost porovnat rozdíly mezi centrem a provincií. Další den již cesta vedla zpět k domovu, avšak i ta nabízela zajímavá zastavení v historickém centru Vilniusu a na vodním hradě Traikai, místě, které bylo dříve centrem a hlavním městem Litvy. Domů všichni dorazili v sobotu 10. září dopoledne. Přes čtyři tisíce kilometrů v kolech autobusu a další desítky kilometrů v nohách každého z účastníků se sice projevil únavou a vyčerpáním, na druhou stranu ale bylo také krásně cítit nadšení a radost z nových a neobyčejných zážitků a dojmů. I přes jazykovou, kulturní i sociální blízkost Čechů a Rusů existuje celá řada rozdílů, na které sice mohou učitelé ve výuce upozorňovat a donekonečna je vysvětlovat a popisovat, nic z toho však zdaleka nenahradí osobní zkušenost a zážitek. Jsme proto velmi rádi, že se poznávací zájezd uskutečnil a především, že se krásně vydařil. A i když jsou již studenti zase plně ponořeni do studií, rozhodně na tento pobyt jen tak nezapomenou.

PhDr. Jakub Konečný, Ph.D

Posílení týmu lektorů

Úsilí angličtinářek získat pro školu anglicky mluvícího lektora bylo v průběhu prázdnin korunováno úspěchem. Od září se v řadách učitelů měl objevit americký lektor Edmund Di Giovanni. Vyřízení všech dokladů, především víza, se ale nečekaně protáhlo na celé dva měsíce školního roku, s čímž nikdo nepočítal. Vzniklá situace byla nepříjemná jak pro studenty, tak pro učitele (především angličtiny), kteří museli

ně a na památku staví na kopci svatostánek zasvěcený panně Marii.

Pohybové představení o podpálení příbramských, resp. březohorských dolů je úzce spjato s Horymírem, jen opravdoví znalci (a nyní i návštěvníci představení) vědí, že za skokem Horymíra s Šemíkem do Vltavy jsou kovkopové z Příbramska, kterým se Horymír mstil za podpálený statek.

O přestávce byl pro žáky ve foyeru připraven k prohlédnutí opis listiny z roku 1216 a také portrét velmože Hroznaty. Vše nám laskavě zapůjčil Okresní archiv Příbram a přítomná archivářka Kateřina Jobeková-Habrová zodpověděla zvědavým žákům všechny dotazy.

Celou akci završilo představení z pera příbramského spisovatele Jana Drdy – Hrátky s čertem v podání Dramatického souboru naší školy.

Skvělé a pozorné publikum odměnilo všechny vystupující srdečným potleskem.

Devátý ročník projektu Den divadla 800 let města Příbrami byl finančně podpořen městem Příbram.

Oslav 800. let založení města se naše škola zúčastnila i v rámci hlavních akcí konaných ve dnech 10.–12. června. Do sobotního programu přispěla vystoupením pouličního divadla. Zároveň byla v prostorách školy instalována výstava Významné budovy města Příbrami očima studentů Gymnázia pod Svatou Horou, ta byla pro veřejnost otevřena od 8. do 17. června ve vestibulu školy. Několik studentů naší školy se organizátorsky podílelo na průběhu sobotní akce na Novém rybníku a učitelé cizích jazyků doprovázeli zahraniční delegace partnerských měst, které na oslavy dorazily opravdu v hojném počtu.

Ve znamení oslav se nesla i letošní Svatohorská šalmaj, která svůj tradiční sobotní program na Svaté Hoře rozšířila ještě o pátek, na jehož programu se naši studenti měli také možnost podílet jedním z třídních vystoupení ze Dne divadla.

I v letošním roce pokračují naši studenti v návštěvě představení příbramského divadla a pražských divadelních scén v rámci Klubu mladého diváka. V září jsme měli možnost zhlédnout jednu z nejslavnějších Shakespea-

(o politických věznicích), Máj hraný 1. 5. na Kalvárii Svaté Hory, Válka profesora Klamma s Oldřichem Navrátilem inscenovaná přímo ve třídě naší školy nebo představení pro příbramský D-klub Divadla A. Dvořáka.

Nezapomenutelné představení Problém od slovenské autorky Zuzy Ferencové mělo u nás v českém překladu světovou premiéru.

Léta už spolupracujeme s Robertem Tylečkem, hercem příbramského Divadla A. Dvořáka, jako s externím režisérem. Pod jeho odborným vedením uvedlo Malé svatohorské divadélko např. dramaturgii Malý princ, nebo hru Krásné oči, ohybné obrazy.

Vím, že se s Malým svatohorským divadélkem pravidelně účastníš Noci divadel.

Ano, od úplného počátku této akce. Takže v roce 2013 bylo naše divadélko jedinou scénou na Příbramsku, a Příbram na plakátech tak znamenala Malé svatohorské divadélko Gymnázia pod Svatou Horou.

Na co se v nejbližší době mohou diváci Malého svatohorského divadélka těšit?

Určitě na čtvrtý ročník Noci divadel a připravujeme představení současného katalánského autora Esteve Solera – Proti pokroku, Proti demokracii.

Nezbývá než Malému svatohorskému divadélku poděkovat za dosavadní práci „na prknech, která znamenají svět“ a popřát všem, kteří stojí za jeho dosavadní činností, aby je neopustily nápady, elán a síla.

Divadlo pod drobnohledem

Letošní Den divadla, tentokrát s podtitulem 800 let města Příbrami, významnou měrou přispěl do bohatého programu celoročních oslav. 29. června se konala premiéra na velké scéně Divadla A. Dvořáka. Jednotlivé třídy si připravily příběhy z příbramské historie a po odpolední generálce je večer předvedli svým rodičům a přátelům.

Po prázdninách se ke svým představením některé vybrané třídy vrátily a zopakovaly je 25. října pro diváky z řad příbramských základních škol. Celé vystoupení zahájila scénka mezi velmožem Hroznatou a biskupem Ondřejem, kteří společně podepsali listinu, podle které Ondřej odkoupil v roce 1216 statek s názvem Příbram. O vystoupení se postarali naši přátelé z Okresního archivu Příbram.

Následovalo představení Toman a lesní panna, o kterém jen málokdo ví, že se odehrává v blízkosti Svaté Hory. Představení o příbramské šibenici, vyprávělo o tom, jak příbramská občana chtěli postavit šibenici na místě, kde měla stát Svatá Hora a podle pověsti se materiál ke stavbě vždy v noci zázračně přenesl na jiný kopec, Bůh měl přeci se svatým kopečkem trošku jinačí úmysly.

Moderní pohled na založení svatohorské kapličky nabízel další kus, rytíř Malovec přepadený loupežníky je v něm zázračně zachrá-

za chybějícího kolegu suplovat. Od listopadu už je ale sekce angličtiny v plném počtu a vy si přečtete, jak odpovídal nový lektor na zvědavé otázky dvou studentek z maturitního ročníku:

Odkud pocházíte?

Jsem z New Jersey, které je vzdáleno asi hodinu jízdy od New Yorku. Do New Yorku jezdím často kvůli práci.

Proč jste si vybral Českou republiku?

Hledal jsem příležitost učit v zámoří. Našel jsem webovou stránku, kde nabízeli možnost vyučování v ČR. Vyplnil jsem žádost a pak mi nabídli tuto pozici.

Kde v Příbrami bydlíte?

V bytě, ve vile vedle obchodní akademie.

Co jste si zatím nejvíce užil v ČR?

Spoustu věcí! Ty lidi tady, školu, učitele, studenty... Díky nim se tu opravdu cítím jako doma.

A jaké konkrétní momenty byly ty nejlepší?

Výlet na Svatou Horu byl číslo jedna a potom návštěva Hornického muzea. A znovu musím říci – bytí se zdejšími lidmi, to je pro mě to nejlepší.

Jak se vám žije v tak malém městě? Protože, když porovnáš Příbram s New Yorkem, tak je to asi docela rozdíl...

Víte, já si nemyslím, že by to bylo malé město. Máte zde mnoho obytných domů, je tu spousta lidí... Nepřijde mi, že by mi tu něco chybělo. Opravdu se mi tu líbí!

Už jste zkusil nějaké české jídlo? Chutnalo vám?

Ano, vše tady v jídelně bylo opravdu dobré, byl jsem i v restauraci vyzkoušet nějaké české jídlo. Pivo jsem nezkusil, i když mi říkali, že je výborné, alkohol totiž nepiji. Asi nejlepší jídlo byla kachna s knedlíkem.

Jací vám připadají čeští studenti?

Úžasní! Jsou plní respektu a velmi pozorní. Co konkrétně mám nejradši, je to, když učitel přijde do třídy, tak se studenti postaví na znamení úcty, tohle studenti v Americe nedělají. Jediným minusem je, že jsou trochu rozpačití klást otázky a bojí se dělat chyby. Jediný způsob, jak se něco naučit, je, když se ptáme a chybujeme. Povzbuzuji tedy studenty, aby se ptali a nebáli se dělat chyby, ty pak společně opravujeme.

Komunikují s vámi?

Ano, a myslím si, že až se víc poznáme, bude to ještě lepší.

Jaká je jejich angličtina?

Excelentní. Říkal jsem svým studentům, že sice nevím, kdo je učil anglicky, ale vím, že odvedl skvělou práci. Kdybych vzal kohokoli z nich a umístil ho doprostřed New Yorku, neměl by sebemenší problém se domluvit.

Jaký je cíl Vaší práce se studenty? Co je chcete naučit?

Chtěl bych je naučit porozumět angličtině z amerického pohledu, ale také porozumět literatuře, třeba Shakespeareovi. Myslím si, že nejlepší cestou, jak se naučit jazyk, je

studium literatury, protože vše, co potřebujete o angličtině vědět, je v literatuře. Četbou se učíme i o kultuře a historii, což je, myslím si, taky velmi důležité.

Jaký je největší rozdíl mezi českými a americkými studenty?

Respekt – čeští ho mají, ti američtí moc ne. Myslím si, že ho nemají proto, že si myslí, že si zaslouží víc, než dostávají. Tady jsem neviděl žádnou neuctivost, používání sprostých slov, žádné rvačky, všechny chodby jsou čisté, je to pozoruhodné místo. Viděl jsem jen tuto školu, ale jestli jsou i ostatní školy takové, tak by mohly být vzorem pro Američany.

Líbí se vám charakter Čechů?

Jak jsem řekl, díky studentům a učitelům se tu cítím jako doma. Neumím česky, snažím se to naučit, a když jdu například do obchodu, tak mi lidé pomáhají, hodně lidí sice anglicky neumí, ale nějak se vždycky domluvíme. Všichni jsou tu na mě moc milí.

Chtěl byste se příští rok vrátit?

Mým cílem je odvést dobrou práci a naučit studenty vše tak, aby mi byla nabídnuta možnost se v září vrátit.

Michaela Němcová a Sarah Karnetová, 6. A

Projekt Edison aneb Jak se ze Dne jazyků stane Týden

Do Gymnázia pod Svatou Horou zavítali na týden čtyři mladí lektoři z Albánie, Tunisu, Alžírsko a Indie s úkolem předferovat v průběhu vyučování o svých rodných zemích. Přečtěte si, jak se líbili nám, studentům!

Na úvod se sluší zmínit, že jsme se všichni dozvěděli spoustu věcí ohledně jejich kultury, tradic i zvyků. Doufali jsme také, že nám vysvětlí svůj vztah k islámu, poněvadž pocházeli z oblastí, kde žijí převážně muslimové – pro nás velká neznámá. Ačkoliv je to téma velmi citlivé, mladý a vtipný Alžířan se ho zhostil na výbornou. Myslím, že tím alespoň trochu potlačil naši mírnou xenofobii, která je nám Čechům vlastní.

Dívka z Albánie byla však lehce nekomunikativní a necítila se s námi moc dobře. Dotazy ohledně nesrovnalostí v Albánii ji uváděly do rozpaků, takže jsme nakonec raději probírali její dojmy a zážitky z České republiky a ty byly spíše pozitivní.

Farhan z Tunisu hned na první pohled sršel energií a temperamentem, proto ho brzy mnoho dívek obdivovalo a pozorně naslouchalo každému jeho slovu. Seznámil nás s bohatou historií své země a ukázal zároveň nádherné fotografie.

Kdo nás ale jako studenty zaujal nejvíce, byl Vatsal, sympatický student z Indie, kterému jsme neustále pokládali otázky ohledně výběru partnera v jeho rodné zemi! Dozvěděli jsme se, že manželka musí žít se svou tchýní. Studentky se vcelku shodly, že to by v České republice asi nevyšlo. Vatsal se nebál komunikovat

o korupci a také přiznal, že v Indii je těžké studovat. Byl tak otevřený, že si s námi dokonce milerád zatančil.

Celý týden byl velmi vydařený. Studentům se líbilo oživení výuky angličtiny i poznání lidí z krajů světa, kam se mnoho z nás jen tak nedostane. Všichni jsme přesvědčeni, že tuto zkušenost bychom chtěli prožít znovu.

Bohdana a Marie Soukupovy, 3. C

Malé – velké jubileum Malého svatohorského divadélka

Je tomu již neuvěřitelných pět let, co se Gymnázium pod Svatou Horou začalo intenzivně zabývat divadelní tvorbou. Po celou tu dobu u toho byl – a my doufáme, že i nadále bude – Mgr. Tomáš Bílek.

Tome, jak to všechno vlastně začalo?

Založit divadélko, které by mělo domovskou scénu v prostoru Gymnázia pod Svatou Horou, mne napadlo v Karlových Varech, kde jsem byl na návštěvě v Divadle Dagmar. Cestou domů jsem nad nápadem nahlas přemýšlel, a protože mne shodou náhod vezl Standa Lang, dozvěděl jsem se, že má světla, což je samozřejmě pro divadlo to nejdůležitější... (smích)

Se scénou problém nebyl?

Každý začátek je těžký, k hraní využíváme vnitřní vestibul, a aby na nás mohlo chodit více diváků, vytvářeli jsme si hlediště z europalet, to znamenalo před každým představením přivést do školy dvě auta materiálu, poskládat ho jako puzzle a po představení zase vše rozebrat a odvézt. Teprve po úspěšném projektu „Mladé a experimentující divadlo 2012“, ten byl podpořen Středočeským krajem, jsme byli schopni koupit nejdražší součást divadla – elevaci Nivtec, před níž hrajeme doteď.

Připomněl jsi projekt „Mladé a experimentující divadlo 2012“, vím, že těch akcí bylo za uplynulých pět let víc. Vedeš si nějakou statistiku?

Bližící se výročí mne k tomu donutilo a sám jsem byl překvapen, co všechno jsme stihli. Do dnešního dne jsme uskutečnili 116 kulturních akcí, z toho 95 divadel, zbytek byly scénická či veřejná čtení, filmové projekce nebo koncerty. V posledních letech je tato naše činnost pravidelně finančně podpořena městem Příbram.

Které z akcí považuješ za nejpovedenější?

Mezi nejzajímavější site-specific projekty určitě patří představení v Památníku Vojna v Lešetích – Pozdravuj všechny doma